

Sofie, 30, verzorgende, ten Kerselaere

Sofie werd verzorgende na een vakantiejob: “Dat onze mensen het goed hebben, dat telt”

Sofie de Clercq (30) had oorspronkelijk haar zinnen gezet op een loopbaan als boekhouder. Maar die ene vakantiejob liet haar van gedachten veranderen...

“Dat was in Tremelo, in het geriatriesch centrum Damiaan. En ik ben thuis gaan zeggen: eum... ik wil eigenlijk verzorgende worden. Dat viel thuis niet echt goed, want je moet de twee laatste jaren van de humaniora in dezelfde richting doen en dus moest ik een jaar opnieuw doen. Maar ik heb mijn willetje doorgedreven en ik ben verpleegaspirant gaan studeren in Aarschot. Ik heb verschillende jaren in Tremelo gewerkt, met bedlegerige dementerende mensen. Hen werkelijk met alles helpen. Zalig. Vreemd misschien, maar ik vind dat zalig. Je krijgt zoveel terug. Ik heb ook lang bij Familiehulp gewerkt daarna, heel afwisselend, boeiend ook, maar toen heb ik mijn man leren kennen en zijn we verhuisd en kreeg ik een andere regio natuurlijk en ook ander werk: meer poetshulp en dat vond ik niet zo fijn. Ik zorg graag voor mensen. Daar heb ik voor gekozen. En hier in Ten Kerselaere, het is zoals Cindy zegt, dat is toch heel fijn werken. Wat veel doet, is het teamwerk. Wij schieten goed op met elkaar. We helpen elkaar uit de nood. Er wordt hier ook geen onderscheid gemaakt tussen verpleegkundigen en zorgkundigen en verzorgenden. Het is niet zo van: ik ben verpleegkundige en dus doe ik die taak niet. Helemaal niet. Wij werken samen. De vroege schift begint om zeven uur. Dan hebben wij eerst een briefing. Om kwart over zeven beginnen wij onze mensen te wassen, acht mensen en iemand anders zorgt voor het ontbijt. Wij doen de medicatie. Rond half elf drinken we samen soep, wat later middagmaal, dan toilet, in de namiddag een koffietoer, soms de pampers en de stukken zeep aanvullen en voor we afgelost worden, brieven wij de collega's van de volgende shift. En daar tussendoor zijn wij echt wel persoonlijk bezig met onze mensen. Zij die dat willen natuurlijk, wij dringen ons nooit op. Dat onze mensen het goed hebben, dat telt. Ik heb de studie verpleegkunde gestart, vorig jaar, maar ik heb moeten opgeven doordat ik ziek was. Maar dat wil ik zeker nog doen.”